

V ribiškem čolnu je ležala mlada žena v mokrej obleki, z dolgimi, razpletenimi lasmi . . . . mrtva.

Čakali so komisije, v tem se je pa čoln lahko zibal in luna se poigravala po mrtvem, bledem obrazu.

Z grozo sem se obrnila v stran.

Na bregu pa je vse šepetalo: Per miseria, per miseria in tudi zaljubljeni Žid je nekako zadovoljno dejal svoji izvoljenki: »Ne vsled nesrečne ljubezni, vsled bede, vsled bede je utonila!«

Stara ni bila še petnajst let. . .

Stara ni bila še petnajst let
Svetnemu že je odmrta, —
In je ostavila svojce in svet,
V célico se je zaprla, —

Pa ni čutilo dekle tedaj,
V duši še koprnenja,
Ki bi velevale mu nazaj, —
In na pote življenja! —

In ni umevala čustev tedaj
V srcu — nehrepenčcem, —
In ni slutila, da bo kedaj
Še koprnela — po nečem!

A — zdaj čuti in koprni, — — —
Nihče je ne umeva, — —
Ko ji zalivajo solze oči, —
Ko ji lice . . . bledeva!

Milenka.

Prijateljska pisma uredništvu „Slovenke“

Piše Mária II.

IV.

Slavno uredništvo!

Bodočnost je temna, sedanjosti prav za prav ni, jaz bi rekla, da je brv, katera veže minolost z bodočnostjo. Kako kratek je ta »sedaj!« Samo en hipček, v minolosti ga je pol, v bodočnosti pol, a vendar nam donaša toliko gorja! Vsaj mene ne sreča nič veselega, o čemer bi Vam mogla poročati, ni ga veselega pojava v našem narodnem življenju! Gospica urednica, to me tolaži, da me Vi poznate, kajti drugače bi še rekli, da sem tako zagrižena pesimistinja, ki ni srečna, ako ne iztakne kaj slabega za vsebino svojega pisma. No, čeprav niti ne terjam niti ne pričakujem od življenja nič več in nič manj, nego nam more dati, vendar pesi-